

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள்

கூட்டுக் குஞ்சுகள்

18

சுடச்சி, இடுப்பில் கைக் குழந்தையும் தலையில் பன நார்ப் பெட்டியுமாக அந்தத் தொழில் நகரத்தின் விழாக் கும்பலில் தனது மகன் காத்தமுத்துவைத் தேடி வந்திருக்கிறாள். காலில் காயத்துடன் அவன் வண்டியேறிச் செல்கையில், அவன் நகரிலேயே அஞ்சித் தங்கி விடுவான் என்ற எண்ணம் அவளுக்கு உதிக்கைவல்லை. திருவிழா வாணவேடிக்கை பார்க்கச் சென்ற ஊர்க்காரர்களிடமெல்லாம், அவள் காத்தமுத்துவைக் கண்டால் சொல்லும்படி கேட்டிருக்கிறாள். ஆனால் யாரும் கண்டு வரவில்லை.

சந்தனக் குடும்பர் ஒரு முறை போய் வந்து, “அவெ கசத்துக்குப் பக்கத் தெருவில் உன் மச்சான் வீட்டுக்காரர்களோடுதா இருக்கிறான்...” என்றார்.

அவர்களெல்லாரும் ஃபயராபீசில் வேலை செய்து பிழைப்பவர்கள்.

“பயராபீசில் என்னிய கூலின்னு சொன்னாலும் போவாத ராசா! அது நமக்கு வேணாம்” என்று அவள் பல முறைகளில் மகனிடம் கூறியிருக்கிறாள்.

அவன் எங்கு வேலை செய்தாலும் ஒரு தடவை வரக்கூடாதா?

ஒரு வேளை கால் சரியாகவே இல்லையா!...

அந்தத் தொழில் நகரம் பத்து வருசத்துக்கு முன்பு அவன் வாழ்ந்து நடந்து பழகிய இடம் தான். இந்நாள் அவளுக்கு ஒரு இடமும் அடையாளம் தெரியவில்லை. வீடுகளும் தெருக்களும் அவளால் புரிந்து கொள்ள முடியாத வகையில் மாறியிருக்கின்றன.

காலையில் ஏசன்டிடம் கெஞ்சி, மகள் வடிவுடன் அந்தத் தீப்பெட்டி ஆபீசு வண்டியிலேயே வந்து, இருள் நன்றாகப் பிரிந்து சூரியன் கண்களைக்

குத்தும் வரையிலும் தங்கியிருந்து விட்டுப் பிறகு தெருக்களைச் சுற்றி வருகிறாள்.

காச்சல்கார அம்மன் கோயில் வளைவு பிரிகிறது...

இருட்டி வீடு திரும்பும் போது பாதிநாளும் காச்சலுடன் வரும் புருசனுக்காக நேர்ந்து கொள்கிறாள்.

தீப்பெட்டிகள் காயும் முற்றங்கள்... தண்ணீருக்காகக் குடங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு அலையும் பெண்கள்... சாக்கடை ஓரங்கள், பன்றிகள் - முட்செடிகள் தெரியும் குப்பை மேடுகள் - சரேலென்று முளைத்தாற் போல் வண்ணமும் புதுமையுமாக வீடுகள் கொண்ட தெருக்கள் - கடக்கடக்கென்று ஓசை கேட்கும் சிறு அச்சகம் போன்ற தொழிலகங்கள்.

சடச்சிக்கு எதுவும் புரியவில்லை. காத்தமுத்துவின் வயசில் தட்டுப்படும் பையன்களை எல்லாம் உற்றுப் பார்க்கிறாள்.

கையில் புத்தகப் பையுடன் சிறுவர் சிறுமியர் பள்ளிக்கூடம் செல்கின்றனர்.

அவள் எங்கோ சுற்றி எப்படியோ வந்து அந்தக் குளத்தைக் கண்டுபிடித்து விடுகிறாள். குளம்... குளமா அது? அது கசம் என்று பேர் பெற்று வெகு நாட்களாகி விட்டன. சுற்றிலும் கட்டுமானம் தெரியாமல் முட்செடிப்புதர்களும் குப்பை மேடுகளும் இடிந்து சரிந்த மண்ணும் எங்கோ ஆழத்தில் பச்சையாகத் தெரியும் ஆடை படிந்த நீருமாக இருக்கிறது. அதன் ஓரமாகக் கொல்லைப் புறமுள்ள குடிசை வீடுகள் - அந்தத் தெருவும் மாறிப் போய்விட்டது. முன்புறம் அடையாளம் தெரியவில்லை. பெரியகட்டுமான வீடுகள் வரிசையாக எதிர்ப்புறம் விளங்குகின்றன.

வெயில் நேர் எதிரே கண்களைக் குத்துகிறது.

குடிசைகளுக்கு வெளியே சிறிதளவு நிழலில் ஒண்டிக் கொண்டு பல சிறிசுகள் கட்டைகளில் குச்சியடுக்குகின்றன.

ஒரு கிழவி ஓய்ந்து, குடிசை வாயிலில் குந்தியிருக்கிறாள்.

“ஆரத்தேடுற? எங்கிட்டிருந்து வார?”

அவள் கேட்டவள் தங்கச்சியின் மாமியாருக்குத் தாய் என்று அடையாளம் கண்டு கொள்கிறாள்.

“நா... சின்னப்பட்டிலேந்து வார. எம்பைய காத்தமுத்து இங்கிட்டு வயித்தியம் பாத்துக்கிட வந்தா - கால்புண்ணுக்கு...” கிழவி அவளை நிமிர்ந்து உறுத்துப் பார்க்கிறாள். குரலில் காரம் மேவுகிறது.

“ஆருட? சோளக்காட்டில் களயெடுக்கப் போனவ, அங்கிட்டிருந்தவனைச் சேத்துக்கிட்டுப் போனவதானே?...”

அவள் ஆமென்று சொல்லவில்லை. அவளுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றில் உள்ள வடுவை அல்லவோ கூரிய நகம் கொண்டு கிள்ளுகிறாள்?

“பைய இங்கிட்டுத்தான இருக்கிறா?”

“ஆமா, ஃபயராபிசில மாவு நுணுக்கிச் சலிக்க, சித்தப்பன் கூட்டிட்டுப் போறா. இடுப்பில் வச்சிருக்கிறது ஒம்புள்ளதானே?”

பேச்சுக்குரல் கேட்டு உள்ளிருந்து வேறு இரண்டு மூன்று பெண்கள், இடுப்பில் இடுக்கிய குழந்தைகளுடன் வருகின்றனர். சடச்சி அவர்களை உற்றுப் பார்க்கிறாள். அவள் அந்த இடத்தைவிட்டுச் சென்ற காலத்தில் அவர்கள் சீலை உடுத்தத் தெரியாத பிராயமாக இருந்திருப்பார்கள்.

“எப்ப வருவா எல்லாரும்?”

“எப்ப வருவா? பொழுது சாஞ்சிதா வருவா. இன்னிக்கென்ன புள்ளயப்பத்தி அக்கற வந்திச்சி?”

கிழவி கேட்கும் போது அவளுக்கு நெஞ்சில் ஊசி செருகினாற் போலிருக்கிறது.

“எங்கிட்டுப் போனாலும் பயராபீசு வாணாம் ராசா” என்று கெஞ்சியிருக்கிறாளே? எப்படிப் போனான்? சித்தப்பன் இவனை கூட்டிப்

போய் அட்வான்சுக்காக வாங்கியிருப்பானோ? கட்டி நுணுக்கிச் சலித்து மிக்சிங் செய்து 'லோடிங்ரூம்பு' வேலையில் முகம் மூக்கெல்லாம் பொடி ஏறிவிடும். காத்தமுத்துவின் அப்பன் நூலில் கரி மருந்து முக்கிக் காயப்போடுவான். அந்நாளில் அதற்கு ஐம்பது ரூபாய்தான் சம்பளம். அவளும் துக்கடா, வளையத்தில் அடுக்கி, மண்தூர் ஒரு புறம் அடைத்து, மறுபுறம் மருந்தடைத்து, மீண்டும் தூரடைத்து, குத்தி, மருந்துத்திரி செருகி எல்லா வேலையும் செய்வாள். விடியற்காலையில் ஐந்தரை மணிக்கு வீட்டைவிட்டு, கைப்பிள்ளை மேல் பிள்ளைகளுடன் புறப்பட்டு விடுவார்கள். இருட்டு கண்களை மறைக்கும் வரையிலும் துக்கடா வெடி செய்வார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் அது பெரிய 'ஆபீசு' இல்லை. ரூம்புக்கு நாலு வாசலிருக்கணும். ஒண்ணில் இரண்டு ஆளுக்கு மேல் வேலை செய்யக்கூடாது என்று சொல்வார்கள். ஆனால் இன்ஸ்பெக்டர் வரும் போது மட்டும் உள்ளே போட்டிருக்கும் தூளி, பிள்ளைகளை எடுத்துக் கொண்டு மற்றவர் மறைந்து விடுவார்கள். அங்கே மொத்தமே நாலைந்து ரூம்புகள் தானிருந்தன. ஒன்றில் அவள் புருசன் கரிமருந்து 'டிப்பிங்' பண்ணிப் போட்டிருப்பான். இன்னொன்றில் பாப்பம்மா அவள் தங்கச்சி, ஓரகத்தில் எல்லோரும் சக்கரம் ட்யூப் வெட்டி மருந்து அடைப்பார்கள். மண்பூசி, வளையம் குத்தித் திரி வைத்தாலும், சரம்பின்னனாலும் ஒரு நாளைக்கு ஒன்று, ஒன்றேகால் கிடைத்தால் அதிகம். ஆனால் விலைவாசி இவ்வளவில்லை. ஊரெல்லாம் நவராத்திரியும் அம்மன் பொங்கலும் கொண்டாடும் போதும் அவர்கள் குறுக்கொடிய, கண்கள் பூக்க, வேலை செய்ய வேண்டும்.

தீபாவளிக்குப் பிறகு மழைக் காலத்தில், பட்டாசு வேலை ஓய்ந்து போகும். இந்தக் காலத்தில் கூலிப் பணமெல்லாம் ஏறியிருக்கிறது. பண்டிகைப் போனசு என்று கொடுக்கிறார்களாம். அதெல்லாம் அந்நாளில்

தெரியாது. தீபாவளிக்கு முன்பே, கருமருந்து, வெள்ளைப்பொடி, திரி, காகிதம் எல்லாம் திருட்டுத் தனமாகக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் கடத்தி வருவார்கள். அவற்றை இரவில் வீட்டில் வைத்து வெடிகள் செய்து விற்றுக் கொஞ்சம் துட்டு சம்பாதிப்பார்கள். பண்டிகைச் சமயத்தில் எதுவும் இல்லாமல் கடனுக்கும் வட்டிக்கும் கூலியைக் கொடுத்துவிட்டுப் பட்டினி கிடப்பதை எண்ணித் திருட்டு வெடி செய்யும் வேலையில் ஈடுபடுவார்கள்.

அன்று அவள் சிம்னி விளக்கை எட்டி மூலையில்தான் வைத்திருந்தாள். வெளியே காத்தழுத்து, கொல்லைக்கிருந்தான். வானம் கருத்து இருந்தாலும் தூற்றலில்லை. குடிசைக்குள் இன்னொரு மூலையில் துணியின் மீது கைக்குழந்தையைக் கிடத்தியிருந்தாள். குழந்தை துணியுடன் கால்களை உதைத்து நகர்ந்து வந்தது தெரியாமல் கருப்பன் கவிழ்ந்து அமர்ந்திருக்கையில் எப்படியோ விளக்கில்பட விழுந்தானோ, எப்படி என்ன நிகழ்ந்ததோ தெரியவில்லை. பூமியே அதிர்ந்தாற் போன்று ஓசை கேட்டதுதான் தெரியும். அப்போது கூட எங்கே, என்ன என்று அவளுக்குப் புலப்படவில்லை. கீற்றுக்குடில் வீடுகள் பற்றி எரிந்ததும், துண்டுதுண்டாகச் சிதறியதும் வெளியே ஓடி வருபவரும் அக்கம் பக்கங்களிலிருந்து ஓடி வருபவரும், மருந்து நெடியும், புகையுமாக ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. இந்நாளைப் போல அந்நாள் அங்கே பெரிய வீடுகள் எதுவுமில்லை. மணலா, தண்ணீரா எதுவும் கைவசமில்லை. பெரும் பசிகொண்டு அந்த வீடுகளைச் சாம்பலாக்கி விடப் பரவிவிட்ட தீயை எளிதில் தணிக்க முடியவில்லை. ஐந்து வீடுகளை முற்றிலுமாக அழித்த பின்னரே அக்கினியின் வெறி அடங்கிற்று.

புருசன், கைக்குழந்தை, அவளுடைய தகப்பன், தாய், தம்பி, கருப்பனின் அக்காள் குடும்பம் எல்லாம் சின்னா பின்னமாயின.

போலீசு வந்து கேள்வி கேட்டபோது, ஒருமுகமாக வெளியிலிருந்து பட்டாசுப் பொறி தெறித்து விபத்து நடந்து விட்டதாக எல்லோரும் பதில்

கூறினார்கள். வெந்து தீய்ந்து போன சடலங்களும், நாசமான வீடுகளும் நினைவுக்கு வருகையில் சடச்சி, அந்த எஞ்சிய குஞ்சை, இறுக அணைத்துக் கொள்வாள்.

கருப்பனைக் கட்டிக்கொண்டு, புதுநகரத்தில் வெடிகள் செய்து பிழைக்க வருவதற்கு முன் சடச்சி கரிசல் காட்டு மண்ணில் திரிந்தவள்தான். அவளைப் போல் பிறப்பெடுத்த மக்கள் அனைவருமே கண்விழித்த நாளிலிருந்தே பட்டினியையும் நிராதரவையும் வெல்ல, போராடப் பழகியவர்கள்தாம். பாலுக்கு அழுதழுது கரைந்தாலும், காட்டு வேலை செய்யவோ, பெரிய தனக்காரர் வீட்டில் சாணிதட்டவோ, குத்திப் புடைக்கவோ சென்றிருக்கும் தாய்க்குச் செவியில் எட்டாது. மாலையில் கிடைக்கும் ஈர தானியத்தைக் குத்திப் புடைத்துக் கஞ்சி காய்ச்சிவிட்டுக் குழந்தையை எடுக்கும் நேரம், குழந்தைக்கு மட்டுமில்லை, தாய்க்குமே சுவர்க்கம் திறந்து கிடக்கும். இரவு நேரங்களிலும் அந்த மதலைக்குத் தாயின் சூடு கிடைப்பது நிச்சயமில்லை. ஒரு துளிர்விட்டுக் காலுன்றத் தொடங்கிய பின் தாயின் வெம்மை நிரந்தரமாகப் பறிபோய் விடும். குழந்தை மண்ணையே சாசுவதமாகப் பற்றிக் கொள்ளும். மண்ணே எல்லாம். இதன் அருமை புரியாத நாகரீகக்காரர்கள் தாம் மண்ணில் அளையும் பிள்ளையை அழுக்கென்பார்கள். மண் தாய்மை ஏக்கத்தை மாற்றிவிடும்.

மண்ணைக் கிளறினால், ஈரமும் வித்துமாய்க் குளிர்ந்தால், பச்சையாகச் சிரிக்கும். வெட்ட வெளியிலே குளிர்ச்சியும் வெய்யிலும் மனசை நிறைக்க, உல்லாசமும் தெம்மாங்கும் பிறக்கும்...

அந்த மண் வானம் பொய்த்துச் சதி செய்ததால் இவர்களைக் கைவிட்டது. 'பயராபீஸ்' என்ற நெருப்புக்கு வந்தார்கள். இந்த நெருப்புப் பொடியை வளைத்துக் கண்களில் இட்டு மூடும்போது, திரிசெருகும் போது,

பிடரி வலிக்கும் போது, உள்ளத்தில் கருந்திகிலாக அச்சம் குறுக்கும். பேச்சு எழும்போது கண்களில் எரிச்சல் மேலிடும்.

ஆனால், துட்டு... துட்டுக் கிடைத்தது. ஈரக் கம்போ சோளமோ கொண்டு வந்து குற்றித் தின்னும் கடினமும் இல்லை.

வெண்முத்துக்களாக அரிசி வாங்கிச் சோறு வடித்து உப்பு, காரம் சுவையாக வியஞ்சனமும் வைத்து உண்டு பழக, துட்டின் மகத்துவம் உடம்பில் ஊறிற்று.

மண்ணின் பரிசும் இல்லாமல் நெருப்போடு உறவாடிப் பிழைத்த வாழ்வில் ஆண்டுக்காண்டு கருப்பனின் வமிசக் கிளையில் பூக்கள் அரும்பின. நான்கு வருசத்தில் மூன்று குழந்தைகள். காத்தமுத்து ஒருவனைத் தவிர, அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் கருகிப் போனார்கள்.

தெருமுனையில் நின்று போக்குவரத்து வண்டிகளையும், மக்களையும் பார்க்கையில் சடச்சிக்கு நெஞ்சு கனக்கிறது. இடுப்புக் குழந்தை மார்பைப் பிராண்டுகிறது.

அவளுடைய மைந்தனைப் போல் பல நூறு பிள்ளைகள் கண்களில் படுவதாகத் தோன்றுகிறது. கறுப்பு பாடி பனியனுடன் கம்பித்தூக்கில் டி வாங்கிச் செல்லும் பிள்ளை, கை வண்டிகளில் தாள்கட்டோ, தீப்பெட்டி அட்டை குச்சிகளோ தள்ளிச் செல்பவர், தண்ணீர் தூக்கிச் செல்பவர் என்று எத்தனையோ பிள்ளைகள்...

அவளுடைய காத்தமுத்து, பயராபீசுக்குப் போகக்கூடாது. அவனை அங்கிருந்து அழைத்துச் சென்று மறுபடியும் தீப்பெட்டி ஆபீசிலேயே சேர்த்துவிட வேண்டும்.

அதற்கு யாரை எங்கே போய்க் கேட்பாள்?

திருவிழா நடந்து வெகு நாட்களாகி விடவில்லை. கோயில் வளைவில் கட்டிய தோரணங்கள் காய்ந்திருக்கின்றன.

ஒரு மிட்டாய்க் கடையில் பொறியுருண்டை வாங்கி இடுப்புக் குழந்தைக்குக் கொஞ்சம் கொடுத்துத் தானும் சிறிது தின்னுகிறாள்.

ஒரு குறுகிய வாயிலின் முன் ஆண்களும் பெண்களும் நிற்கின்றனர்.

“இங்கென்ன? மண்ணெண்ண குடுக்கிறாவளா?”

“இல்ல, நாங்க பயராபீசுக்காரங்க. சர்வீசு காசு கேக்க வந்திருக்கிறம்...”

“எந்தூர்க்காரவ...?”

“கெணத்துப்பட்டி...”

“இன்னிக்கு லீவா?”

“இல்ல, இது கன்ட்ராக்கு. சேர்ந்தாப்புல வேல தருவா, மருந்து காகிதம் வந்தா தருவா, இல்லாட்டி இருக்காது...”

“இது பயராபீசா?”

“இல்ல, இது சங்கம். சங்கக்காரங்க கிட்டத்தான் சொல்லுவம், நாம் போயி வேற ஆருட்டப் பேசுவம்?”

சடச்சிக்கு சின்னப்பட்டி ஆச்சிமகன் சங்கக்காரர் என்று தெரியும். அவர் மகள் விஜி - காத்தமுத்துவின் காயத்துக்குக் கட்டுப்போட்டு ஆசுபத்திரிக்குக் கூட்டிச் சென்றாள். அவளிடமும் சொல்லாமல் அவன் தீப்பெட்டி ஆபீசை விட்டு ஓடியிருக்கிறான். அவளிடம் போய் முறையிடலாம்... ஆனால் வீடு தெரிய வேண்டுமே.

“இந்தச் சங்கக்காரரு... ஆரு? சின்னப்பட்டிக்காரரா?”

“அதெல்லாம் ஆம்பிளயளைக் கேளு... எங்களுக்கு என்ன தெரியிது?”

“அவிய மககூட மாச்சஸ் முதலாளியக் கட்டிருக்கு...”

“அதா ஆம்பிளயைக் கேளு!”

சடச்சி கேட்டுக் கொண்டு அங்கேயே நிற்கிறாள்.

*****